

Una foto de suposada negociació per defenestrar l'autodeterminació

written by Llorenç Prats | 26 de febrer de 2020

El flamant president espanyol gràcies als vots d'alguns polítics catalans reconeix que ha de "fer alguna cosa" amb Catalunya. Ha cedit, per tant, a obrir una taula de negociació que li garantirà, amb molt poc esforç, l'aprovació dels nous pressupostos espanyols. L'aprovació de la llei bàsica per enfortir i reforçar el sistema de dominació espanyol.

De retruc, Pedro Sánchez tindrà garantida una llarga estada dins les institucions de l'Estat. I en conseqüència, tindrà un doble avantatge per mantenir la permanència del seu projecte polític arreu de l'Estat espanyol.

El punt de partida d'aquesta taula de negociació, com deia obertament a instàncies d'una pregunta parlamentària d'ERC, és complir amb la llei, i no tant amb els greuges que pateixen els catalans. Efectivament, les lleis vigents, i en concret la disposició addicional 3a de l'Estatut ja reconeixen aquest dèficit encara pendent. Allò que el 2016 es va escriure com "La inversió de l'Estat a Catalunya en infraestructures, exclòs el Fons de compensació interterritorial, s'ha d'equiparar a la participació relativa del producte interior brut de Catalunya amb relació al producte interior brut de l'Estat per un període de set anys. Aquestes inversions poden emprar-se també per a l'alliberament de peatges o la construcció d'autovies alternatives".

Unes partides que només poden tenir encaix en els nous Pressupostos Generals de l'Estat i d'aquí la necessitat d'aquesta suposada negociació sobre un "conflicte polític" que per ara no va més enllà del necessari compliment de les lleis

(estat de dret).

Segons els experts comptables (càlculs de diferencials de producte interior brut), aquest deute és d'uns 3.500 milions d'euros, en referència a inversions en infraestructures que són titularitat de l'Estat a Catalunya. I la quantitat és prou gran perquè els Pressupostos 2020 ho incorporin de forma gradual. I tot plegat, al marge d'un conflicte polític que no té a veure amb l'incompliment de les lleis ni el deficient finançament "regional".

Per tant, el "conflicte polític" queda subordinat a una mera aproximació a dèficits endèmics com el problema de Rodalies o el corredor del mediterrani, pel que fa a infraestructures, o bé a dependència, medi policials o d'altres matèries diverses, relatives al funcionament ordinari dels serveis públics. I tot per aconseguir que el president espanyol obtingui l'aprovació dels pressupostos pel 2020.

Per tractar aquestes meridiane qüestions es reuniran setze persones, després d'uns preparatius mediàticament accentuats. I pel posicionament fins ara conegut del president espanyol, el sistema de finançament no es preveu que es revisi. Per ell, "aportar més no vol dir rebre més", ja que Espanya, manté, segueix un model d'atenció a les demandes socials i territorials que acaben redundants en la millora de tots (sic).

Amb aquesta realitat de partida damunt la taula, la primera reunió de la suposada negociació entre Catalunya i Espanya, no té ordre del dia. La disposició addicional 3a de l'Estatut del 2016 encara reviscola quan el mandat del primer d'octubre de 2017 el va superar sobradament i va obrir les portes a la plena sobirania.